

Maró füst hullámzott a szűk folyosón keresztül a nappaliba.

– Owen! – kiáltotta Toshiko. – Owen! – A füst szinte fojtogatta, köhögni kezdett. – Owen!

Davey csak tapogatózott, nem látott semmit. A Kilt Rock-i vízesést ábrázoló kép törött üveggel feküdt jóval távolabb. Toshiko lassú léptekkel kiaraszolt a nappaliból. A robbanás ereje ledöntette az emeletre vezető lépcső korlátját. A szőnyeg kiégett, a régi tapéta felpúposodott a melegtől, helyenként kisebb foltokban megégett.

– Owen!

Nem jött válasz.

Toshiko sehol sem látta az orvost, biztosan a földre zuhant a detonációtól. De sehol egy olyan törmelékhalom, ami alatt Owen teste rejtőzhetne. Toshiko visszafordult, és elindult a másik irányba. A bejárati ajtóból nem sok maradt, pontosabban csak a helye. Hideg őszi levegő áramlott be, a füst lassan oszladozni kezdett. Toshiko óvatosan benézett a konyhába, ez az ajtó még a helyén volt. Mozgást hallott a lépcső felől. Előhúzta a revolverét.

Pár lépéssel feljebb Owen alakja rajzolódott ki előtte.

– Owen! Végre!

– Mi van? – ordította az orvos, a robbanás okozta ideiglenes süketség miatt ugyanis semmit sem hallott.

– Owen, halkabban!

– Nekem jött. Hitted volna? – magyarázta Owen még mindig ordítva.

– Csendesebben! – csitította Toshiko. – Mi történt?

JAMES MAYER

- Az utolsó pillanatban lebuktam a lépcső alá. Láttam, mit művelt! Ez volt ám a tűzijáték! - kiabálta, mert még így sem hallott semmit a saját hangjából.

- Nekem mondd! - vágta rá Toshiko.

Davey is kezdett magához térni.

A füst már teljesen szétoszlott.

- Nem! Ez nem történhet meg! - kiáltotta kétségbeesetten az idős férfi.

- Mr. Morgan! - lépett mellé Toshiko. - Kérem, menjen vissza a nappaliban! Kérem, uram, maradjon ott!

Davey Morgan azonban egy tapodtat sem mozdult.

Egy kép hevert előtte a hamuban. A keret megperzselődött, az üveg összetört, de a fotó szerencsére nem sérült meg. Davey lehajolt, kiszedte a képet az üvegtörmelék alól, letörölte róla a hamut, majd simogatni kezdte.

- Istenem! Annyira sajnálom!... Minden rendben van, drágám. Minden rendben.

- Taff! - kiáltott rá Toshiko.

Davey a nő felé fordult.

- Nézzék, hogy mit tettek a házammal! - kiabálta. - Mit tettek az életemmel!

Toshiko közelebb hajolt, hogy tisztábban láthassa a képet. Egy idősebb asszony mosolygott rá a kissé megbarnult fotóról.

- Taff, kérem, jobb lenne, ha kimenne a házból - mondta nyugodt hangon.

Davey révetegen felnézett, majd oldalra fordult, oda, ahol korábban a bejárati ajtó állt, egy árnyék jelent meg.

- Maga meg ki? - kérdezte Davey csodálkozva.

Jack belépett a háborús övezetté változott előszobába.

- Tosh, mi történt? - kérdezte, és köszönetként biccentett a férfi felé.

- Megtámadta Owent - felelte Toshiko.

- Most hol van? - már a kezében volt a Webley.

- Fogalmam sincs - vont a vállát Toshiko. - Lehet, hogy elment.

- Ismerek egy jó kőművest - csattant fel James hangja a bejárat felől.

TORCHWOOD

Mellette ott állt Gwen, kibiztosított fegyverrel.

- Ti hol voltatok? - ordította Owen, mert még mindig nem hallott jól, a fülét ütögette, de az nem segített.

- Épp most értünk ide - magyarázta Gwen. - Veled mi van? Miért kiabálsz?

- Golyóálló! - válaszolta Owen, aki valami egészen más kérdést olvasott le a nő szájáról. - Azért nem fogott rajta a stukker, mert golyóálló.

Jack az orvos felé intett.

- Én próbáltam békés úton megoldani a problémát - magyarázta Owen.

- És mi lett volna az erőszakos megoldás? - nevetett fel James.

- Nem volt más választásom, ha életben akartam maradni - folytatta Owen kiabálva. - De én nyertem.

- Ez neked a győzelem? - mutatott körbe Gwen.

- Mondom, hogy én győztem - rivallt rá Owen, mert nem értette, mit motyog Gwen olyan halkán.

- Küldje ki ezeket az embereket a házamból! - vágott közbe Davey.

- Vigyétek innen ezt a fickót! - parancsolta Jack.

A kapitány belépett a konyhába, vagyis abba helyiségbe, ami egykor konyha volt. A detonáció alaposan átrendezte a berendezést. A földön törött csészék, tányérok hevertek, távolabb egy teáskanna. A nyitott macskaeledeles konzerv tartalma a konyhaszekrény alsó ajtaján landolt.

- Van valamilyen elképzelésed? - kérdezte Gwen, aki szinte hangtalan léptekkel követte Jacket.

- Az okozott kár alapján még nem sokat mondhatok - állapította meg a kapitány, aztán, mint aki megunta a nézelődést, elindult a hátsó ajtó felé, amit csak félig szakított le a robbanás ereje, és most nyikorogva nyílt és csukódott be újra és újra, ahogy a szél mozgatta.

A kert első pillantásra kihaltnak tűnt, a törmelék egy része az ágyások közt szóródott szét.

Az közelben parkoló autók riasztói már elhallgattak, de a távolból rendőrautószirénák egyre közeledő hangját lehetett hallani.

JAMES MAYER

- Állítsuk fel a kordont! - utasította a kapitány a nőt. - A rendőrséget szeretném távol tartani. Még kiürítik nekem az egész utcát, ha nem teljes Cathayst.

- Rendben - vágta rá Gwen. - Máris hívom őket, és szólok a többieknek.

Ahogy a nő eltűnt az ajtó mögött, James és Owen alakja jelent meg az utca felől.

- Látod? - kiáltotta Owen.

- Még nem - rázta meg a fejét Jack.

Owen bólintott, majd összeráncolta a homlokát, és szúrós tekintettel körbepásztázta az előkertet és a kertkaput.

- Ott van! - mutatott előre.

A hosszú végtagú, különös valami a kertkapu mellett álldögált, mintha csak a napfényes időben gyönyörködne.

Jack lassú léptekkel indult felé, két kezét kissé feltartotta, mint aki békés szándékkal közeledik, bár a jobbában ott volt a revolver. James és Owen pár lépéssel mögötte haladt.

Feljük fordult, először csak a feje, aztán a teste többi része is.

- Helló! Hogy van? - mondta Jack lágy hangon.

A hosszúkás fej kissé előre hajolt, mintha Jacket figyelné, és egyenletes ritmusú bűgásba kezdett. Lámpaszerű szemével végigmérte a kapitányt.

Közben Jack is alaposan megnézte ellenfelét. Megállt.

- Ez biztos, hogy jó ötlet? - suttogta Owen, de olyan halkán, hogy a másik kettő csak értelmetlen pusmogást hallott.

- Te tudod, mi ez? - kérdezte halkán James a kapitánytól.

- Már láttam hasonlót... ha nem tévedek, ez egy melkene típusú G-szériás harci droid.

- Ez nekünk, földlakóknak nem sokat mond - húzta el a száját James.

A harci droid ekkor egyszerűen hátat fordított Jacknek, és el-sétált a fészker felé.

- Ötszáz évvel ezelőtt - kezdte Jack, mintha csak egy esti mesét mondana - a Melkene bolygó lakóit, akik már akkor jóval fejlettebb technikai szinten álltak, mint a Föld nevű bolygón élő majomszabású lények, egy idegen civilizáció támadta meg. A tudó-

TORCHWOOD

sok, hogy megvédjék a bolygó lakóit, kifejlesztettek egy olyan prototípust, ami különösen hatékony ezekkel a lényekkel szemben.

- Mit mond? - üvöltötte Owen.

Jack leengedte a karját, és a droid távolodó alakját figyelte.

- Droid - artikulálta James.

- Druida? Mi a fenét keresne itt egy druida? - üvöltötte Owen.

- Droid! - kiáltotta James, majd legyintett.

- Most meg mi van? - kérdezte Owen Jackre nézve.

- Azért voltak olyan hatékonyak - folytatta, olykor hátra sandítva Jack -, mert a feltétel nélküli pusztításra programozták őket. Ez nem túl egyedi jelenség, de az eredmény meglepően tökéletes, mondhatni túl tökéletes lett. Az első széria a harc hevében még bevetés előtt elpusztította saját magát. Született kamikazék. - Lassan előre sétált, a droid után. - A többszöri fejlesztés végeredménye a valamivel életképesebb G-változat. Elméletben kiváló ötletnek tűnt egy seregnyi parancsra öldöklő robot, de ugyanaz a gond, mint a turmixgépeknél. A répa meg a káposzta még rendben, a jéggel sincs gond, de nem tud porszívózni.

- Nem értem - mondta James.

- Nem képes gondolkodni, bármi változik, akkor is az eredeti parancs van érvényben. Egyszerűen nekirohan a falnak, megsemmisül.

- Akkor mégsem annyira hatékony? - kérdezte James.

- Ami azt illeti, jelenleg a leghatékonyabb, még a hibái ellenére is. A melkele harci droidok jó pár csatát elvesztettek, de végül minden ellenfelüket elpusztították. Sokan vannak, könyörtelemek, és amíg a vezérlőegység működik, a gépezet nem áll le.

- Ez nem túl jó hír nekünk - jegyezte meg James.

- Hé! - kiáltott Owen. - Ezt hallottam! Kezd rendbe jönni a hallásom! Mi a nem jó hír?

- Ez a droid legyőzhetetlen - összegezte James.

- Egy apróságról még elfelejtettem beszámolni - fordult hátra Jack. - A G-szériás droidokat harcra programozták, és ezt a parancsot nem lehet felülírni. A melkene-tudósok kissé túllóttek a célon, és a droidokat úgymond kivonták a forgalomból. Állítólag mindet beolvasztották.

- Kivéve ezt az egyet - vágta rá James.

- Azt mondtam, állítólag - nézett rá Jack.

JAMES MAYER

- Van még valami, amit érdemes tudni ezekről a droidokról?
- kérdezte James grimaszolva.

- Csak annyi, hogy mintegy 16 000... - Jack elgondolkodott, mintha a megfelelő szót keresné, majd folytatta - háborús bűncselekmény írható a számlájukra.

- 16 000, az fejenként mennyi?

Jack megvonta a vállát.

- Most mi lesz? - kérdezte Owen.

- Követjük - válaszolta Jack. - Szemmel tartjuk, és igyekszünk megakadályozni minden támadást. Jó volna a lakott területtől távolabb csalogatni.

- Azt hiszem, a fészerben bújt el - mutatott előre Owen.

- Úristen! - kiáltott Davey, amikor kilépett a hátsó ajtón, és megdöbbenve bámulta az egykori veteményesét.

- Nem tudtam visszatartani - szabadkozott Toshiko.

- Semmi gond - bólintott Jack, aki visszafordult, és gyorsan az idős férfihoz sietett.

- Mr. Morgan korábban megemlítette, hogy az a... - kezdte Toshiko.

- Harci droid - folytatta Owen, aki Jameszel együtt Jack nyomában loholt.

Toshiko felhúzta a bal szemöldökét.

- Hogy az a harci droid - vette vissza a szót az orvostól - beszélt vele.

- Az öreg katonák fél szavakból, apró mozdulatokból is megértik egymást - tette hozzá Davey.

- Mire gondol pontosan, Mr. Morgan? - fordult Jack az idős férfi felé.

- Taff - javította ki a kapitányt.

- Rendben, Taff. Jack Harkness kapitány, Torchwood. Mondja, mi van abban a fészerben?

- Abban ott, hátul? - kérdezte Davey. - Ott tartom a szerszámokat. Ott lakott ő is, egy ideig, aztán bevittem a fürdőszobába, de ki kellett hoznom. Tudja, én találtam rá, itt a kertben. Egyszerűen csak ott volt, amikor a veteményest ástam fel. Bevittem a fészerbe, igazán jól érezte magát, eddig nem volt semmi gond.

- Hallgat rá - súgta Toshiko Jack fülébe.

TORCHWOOD

Jack bólintott, majd elővette a telefont, de a készülék nem működött.

- Owen, hívd fel Iantót! A droid árnyékolja a vételt, nem tudom, mekkora a hatósugara. Próbálkozz! Mondd meg Iantónak, hogy a 981-esre van szükségem a fegyverraktárból, és olyan gyorsan hozza, ahogy csak tudja. Érthető?

- Fegyverraktár, 981, azonnal - ismételte Owen. Nem bánta, hogy kissé távolabb kerül ettől a harci micsodától.

- Tőlem mit akar? - kérdezte Davey.

- Kísérjen el a fészereig, Taff - mondta Jack nyugodt hangon. - Maga nagyon bátor ember, de tudnia kell, hogy ebbe bele is halhat... unk.

Davey hirtelen sarkon fordult, majd pár másodperccel később előkerült a konyhából, a kabátját gombolta éppen.

- Elkészültem, mehetünk - mondta elszántan.

- Rendben - válaszolta Jack.

Davey Morgan elindult lefelé, a ház mögött elnyúló veteményes közti úton. Jack, James és Toshiko pár méterrel mögötte haladt. Davey lassú, csoszogós léptei mögött Jack bakancsának a talpa csikorgott a törmelékek között.

Az eget hirtelen szürke felhők lepték el, szitáló esőcseppek hullottak, és a szél is egyre erősebben fújt. Majd hirtelen, minden átmenet nélkül az eső folyni kezdett.

- Gwen még mindig a rendőrséggel egyezkedik - tudósított Toshiko.

- Azt üzenem neki, hogy tartsa távol a zsarukat, és mindenki mást is, ameddig csak lehetséges - jegyezte meg Jack.

- Sok a kíváncsiskodó, mint mindig - tette hozzá a nő.

- Akkor nem sokára a halott is sok lesz - jegyezte meg a kapitány. Toshiko elővette a telefont.

- Jack - szólalt meg James a hátuk mögött -, mi az a 981?

A kapitány rejtélyesen elmosolyodott.

- James, tényleg tudni akarod?

- Igen - vágta rá gondolkodás nélkül.

- Ez nem afféle gyerekjáték, amihez te hozzányúlhatsz, ez felnőtteknek való - mondta Jack némi gúnyval a hangjában.

- És jó lesz a droid ellen, papa?

JAMES MAYER

- Nem tudom, fiam, de az biztos, hogy nagy móka lesz.

- Akkor most háborúba lépünk a droidok ellen? – kérdezte Toshiko, miután zsebre vágta a mobilt.

- Maguknak fogalmuk sincs arról, hogy mi a háború – morgott hátra Davey.

- Úgy véli? – torpant meg Jack.

- A háború beleég a csontjainkba – fordult meg az öreg férfi.

- Nem enged el. Mindig velünk van, egészen a koporsóig. A borzalmak, amit tettünk, amit átéltünk, amit láttunk, mind elraktározódik, és nem halványul. Újra és újra kínoz, és gyötör. Hazugság! Az idő nem enyhíti ezt a fájdalmat.

Senki sem válaszolt. James és Toshiko nem tudott volna mit mondani, Jack pedig nem tudta volna megcáfolni a férfi szavait. Davey hátat fordított neki, és némán ballagott tovább a fészker felé.

A hátsó kertbe vezető vaskapu nyitva volt, pedig Davey határozottan emlékezett arra, hogy korábban becsukta.

Körülöttük zöldségek, kikarózott palánták, néhány kerti szerszám, egy kisebb üvegház.

„Ez a kertészkedés nem nekem való” – gondolta Jack.

- Menjünk csak még tovább, kapitány! – mutatta az utat Davey, miközben az esőcseppek egyre sűrűbben koppantak a kabátujján.

- Szóval maga beszélt vele – mondta Jack pár lépéssel később.

- Igen, beszélgetünk. Tudja, mint két öreg katona, mint a bajtársak. Elmeséltem neki mindent.

- Jó volt elmondani valakinek, igaz? – kérdezte.

- Részben, igen – mondta Davey. – Végre nem voltam egyedül! Volt valaki, aki végighallgatott. Hogy az igazat megvalljam, kapitány, soha senkivel nem tudtam eddig őszintén beszélni a háborúról. Még Glynis-szal sem... Sosem értette. Mert nem volt ott. Hiába próbáltam neki elmagyarázni, nem értette. De újra átélni azokat a szörnyűségeket...

Jack bólintott, mintha ezzel jelezné, hogy pontosan érti, miről beszél az öreg katona.

- Jó, ha az embert megbecsülik, tudja? – folytatta Davey. – Elismerik. Egy katonát csak egy másik katona ért meg igazán, mert csak ő tudja, hogy min ment keresztül. A katona mindig magára marad az emlékeivel, a fájdalmával.

TORCHWOOD

- Igen, azt hiszem, igaza van – mondta csendesen Jack.

- Én csak...

- Tessék? – kérdezte Jack.

Davey a fejét rázta.

- Csak az jutott az eszembe, hogy bárcsak megtarthatnám. Tudja még az álmunk is közös volt, láttam azt, ami vele történt. Borzalmas volt. Megosztotta velem az emlékeit... Szörnyű volt! Nekem is megvannak a magam álmai, amik a sírig kísérnek, Harkness kapitány. De az ő álmai... nekem túl sok... Talán mégiscsak jobb lesz, ha elviszik.

- Megértem – mondta Jack.

- Meg fogja ölni? – kérdezte Davey.

- Igen. Maga is tudja, hogy mi a katona kötelessége... – egy pillanatra elhallgatott, majd rideg tekintettel a fészker felé fordult. – Ezt meg kell állítani! – mutatott a fészker előtt heverő holttestekre.

Toshikot kirázta a hideg, de gyorsan visszanyerte az önuralmát.

- Harci droid? Szerintem inkább egy hentes – jelentette ki James. Jack tett egy lépést előre, majd a fészker fala remegni kezdett.

- Hasra! – kiáltotta.

Egy sárgás fényű robbanás villant fel, majd a következő másodpercben törött, megperzselődött deszkák, olvadt fémdarabok, és más felismerhetetlen állagú törmelékek kezdtek hullani az égből. Némelyik sistergett az esőtől.

Jack feje mellett landolt az ásó, kissé távolabb pedig egy sövényvágó olló megolvadt műanyag nyéllal.

A törmelék betérítette az egész veteményest, és még a szomszéd telkekre is jutott.

Jack lassan felemelte a fejét. A füstből és a törmelékesöből lassan kirajzolódott a droid alakja.

- Fedezékbe! – kiáltott Jack – Ha van itt olyan – tette hozzá jóval halkabban.

Toshiko segítette Davey-nek felállni, és együtt elrejtöztek a komposztáló mögé. James az üvegházat választották, Jack pedig egy szemrevaló vizeshordó mögött lapult meg.

A droid egyre közeledett, a testét most teljesen ki tudta nyújtani, és közel kilenc láb magasságból jól látta mind a három célpontot. A két lámpaszem körbepásztázott, kissé jobbra, majd

JAMES MAYER

balra fordult. Furcsán bűgött, de nem lehetett volna megállapítani, hogy támadni akar, vagy nyugalmi állapotban van.

Jack egy pillanatra maga elé meredt, majd hirtelen kilépett a hordó mögül, és elkezdett a ház felé rohanni. Kissé lassabban, láthatóan azért, hogy magára vonja a droid figyelmét.

- Ez megőrült! Mit művel? - suttogta James.

A droid érdeklődését most teljesen lekötötte a mozgó célpont. A szemüregekből világító fény Jack hátára irányult.

Jack váratlanul megtorpant, és levette magát a földre, egyenesen a rebarbaraágysók közé.

Pont az utolsó pillanatban, mert egy fénycsóva húzott el a feje felett, ami a kiszuperált traktor motorjába csapódott be. Jack a fejére húzta a kabátot, amennyire csak tudta, és igyekezett a karjával védeni a fejét. Éles fájdalom hasított a bal lábába, de meg se rezdült. Tudta, ezzel még korántsincs vége.

A droid lassan elhaladt a komposztáló mellett, de ügyet sem vetett az ott kuporgó Toshikóra, aki a volt bajtársat igyekezett megóvni. James lassan előrehajolt, de gyorsan visszakapta, és inkább a hallására hagyatkozott a későbbiekben.

Az eső rendíthetetlenül kopogott a droid testén.

Jack tisztán hallotta, hogy ez az esőkopogás egyre közeledik. Két választása volt. Vagy a földön fekvé várja be a halált, vagy szembeszáll vele.

Még egy lövedék. Ez nem sokkal Jack feje mellett csapódott be, mintha csak figyelmeztetné a közeledő veszélyre.

- Ebből elég - morogta Jack.

Feltápáskodott. Ekkor vette észre a bal lábából kiálló eldeformálódott fémdarabot, de ennél több időt nem fecsérelt rá. Gyorsan körbenézett.

A droid egyre közeledett. A lámpák Jack fejére fókuszáltak.

Fedezék persze sehol. A ház túl messze, a kerítés pedig annyit ér, mintha a felkarózott zöldbab mögé bújna el. Előkapta a revolverét, és bár a fülében visszhangzott a süket Owen kiáltása, amit még az utcán is tisztán lehetett hallani, vagyis hogy a droid golyóálló, a biztonság kedvéért beleeresztett pár golyót.

A droid még csak meg sem állt. Egyre csak közeledett. A golyók úgy pattantak le róla, akár az esőcseppek.

TORCHWOOD

Jack terve bevált, de a droid harci kedvét is sikerült feltüzelnie.

Ekkor a droid fegyvert váltott, a rövid hatótávolságú rakétákról átállt a golyószóróra.

Jack tompa fájdalmat érzett a bal karjában, majd a jobb vállában. Rohanni kezdett, vagyis inkább rohant, ahogy csak bírt a lábában egyre erősödő fájdalomtól. A golyók süvítve futottak versenyt vele, néhány átluggatta a kabátját. Majd hirtelen a lövések abbamaradtak.

„Nem hinném, hogy kifogyott a tár” – gondolta magában, megállt, és hátrafordult.

A háztól még mindig túl messze volt.

Két cső meredt az arcába, a droid két hosszú karja.